

noveno. Ujednaly tedy strany ohledně příspěvku na výživné ve formě notářského spisu smír po rozumu §u 1380 obč. zák. Nelze sdíleti názor odvolacího soudu, že manželka, vzdavši se výživného, nemůže se dovolávat výhrady rebus sic stantibus, poněvadž prý mohla a musila na to mysliti, že by se mohla státí neschopnou k výdělku, když se notář. spisem spokojila jednou pro vždy 200 K měsíčně. Nesmí se přehlížeti, že se smír stal v roce 1912, tedy v době, kdy se nedalo vůbec předvídati, co za hroznou dobu přinesou nejbližší roky (světová válka), a jaké a jak dalekosáhlé a dlouho trvající budou její následky. Kdyby se mělo uznati, že v tomto případě, jak za to má odvolací soud, neplatí výhrada rebus sic stantibus, pozbyla by vůbec smyslu poslední věta §u 1389 obč. zák. a byla by zbytečnou. Dle názoru odvolacího soudu by úplně zdravá manželka musila za všech okolností si vyhraditi zvýšení výživného, jelikož by musila počítati s tím, že po letech se stane práce a výdělku neschopnou a že snad ujednané výživné pak nestačí; podobně by se musilo počítati i s jinými skutečnostmi pro hospodářské poměry zhoubnými, jako s vypuknutím války a jejími strastnými následky. Než tímto způsobem nelze poslední větu §u 1389 obč. zák. vykládati. Tato věta se musí vykládati tak, že strany o smíru jednající, neměly v tuto dobu vůbec příčiny, by myslily na poměry, jež by do práv jejich zhoubně zasáhly, o nichž mohly důvodně mysliti, že nenastanou. S tohoto hlediska — nehledíc ani k §u 19 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. — dlužno i v tomto sporu posuzovati shora uvedený notářský spis. To tím více, když z nesporného přednesu stran, jímž žalovaný, ovšem nezávazně, slíbil dobrovolně zvyšovati žalobkyni vyživovací příspěvek, možno dovozovati, že nebylo asi ujednané výživné stanovené za všech okolností nezměnitelně. Jelikož nižší stolice při právním posouzení věci nevycházely z tohoto hlediska, neměly ovšem příčiny, aby se zabývaly majetkovými poměry manželů, jak v době míru, tak v době žaloby, zejména, měly-li snad majetkové poměry žalobkyně nějaký vliv na ujednání v notářském spisu. Jest tudíž řízení, v němž nebyly provedeny důkazy v tomto směru nabídnuté, neúplným.

Čís. 4840.

Vlastnost služebního bytu není po případě dotčena tím, že uživatel platí zaň úplatu.

(Rozh. ze dne 24. března 1925, Rv II 166/25).

Žalobě obce, již domáhala se na svém bývalém zahradníku vyklizení bytu, bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Jde o to, zda sporný byt byl bytem naturálním, či nájemním, a zda žalující obec, když žalovaný přestal býti u ní zahradníkem, jest oprávněna, požadovati vyklizení bytu bez předchozí výpovědi. Podle zjištění nižších soudů, opírajícího se o vlastní údaj žalovaného, když žalovaný

nastoupil místo zahradníka u žalující obce a přejímal městské zahradnictví, ukázal mu tehdejší starosta obce sporný byt řka, že to jest jeho — žalovaného — byt, že se může do něho nastěhovati a že bude z něho platiti 200 Kč ročně. Jak bylo zjištěno, jest sporný byt v budově žalující obce, v bezprostřední blízkosti městského zahradnictví, obec měla, jak shledal odvolací soud a žalovaný tomu neodporuje, zájem, aby její zahradník v bytě tom bydlel, a skutečně městští zahradníci jeden po druhém v bytě tom bydleli. Nebylo tvrzeno, že mezi žalující stranou a žalovaným bylo při převzetí bytu jednáno o jeho nájmu, nájemní smlouvu a také nic nevyšlo na jevo, co by prokazovalo, že strany měly úmysl ujednati ohledně sporného bytu nájemní smlouvu. Vzhledem k těmto okolnostem nelze jinak usuzovati a odvolací soud právem usoudil, že sporný byt byl propůjčen žalovanému z důvodu jeho služebního poměru jako byt naturální a že nebyl bytem nájemním. Jako na byt naturální pohlížely na byt i též samy strany. Žalovaný ve své žádosti z roku 1913 o slevu úplaty za byt, označil byt jako naturální a žalující obec výslovně, určujíc ve smyslu prováděcího nařízení ze dne 4. března 1920, čís. 154 sb. z. a n. pro příště náhradu za sporný byt, také uvádí sporný byt jako byt naturální. I z toho souditi dlužno a odvolací soud správně rozpoznal, že jde o byt nikoli nájemní, nýbrž naturální. Žalovaný proti tomuto názoru uvádí jen to, že platil za byt ročně úplatu, ale tato okolnost správnosti uvedeného názoru nevyvrací. Placení úplaty za byt neodnímá bytu případné jeho povahy bytu naturálního. Dokladem toho kromě obecné zkušenosti jest zejména prováděcí nařízení ze dne 4. března 1920, čís. 154 sb. z. a n., kdež stanoví se pro státní úředníky povinnost, platiti za naturální byty náhradu, jak bude určena. Odvolací soud tudíž nepochybil, uznáv, že byt žalovaného jest bytem naturálním, a odsoudiv žalovaného, protože městským zahradníkem u žalující obce již není, k vyklizení bytu.

Čís. 4841.

Nelze zapsati do seznamu kandidátů advokacie kandidáta, jenž je spolu s advokátem, u něhož má býti zapsán, ve službách společnosti, na jejíž zastupování se dotýčný advokát výhradně omezil.

(Rozh. ze dne 25. března 1925, R I 243/25).

Žádost Dra Gustava A-a, by byl zapsán do seznamu kandidátů advokacie, v ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y zamítl. V r c h n í z e m s k ý s o u d napadené usnesení potvrdil. N e j v y š š í s o u d nevyhověl odvolání.

D ů v o d y:

K zápisu do seznamu kandidátů advokacie vyžaduje se, aby žadatel vstoupil do praxe u advokáta (§ 30 adv. ř.), tedy do praxe advokátní, kterou se rozumí praktické upotřebení kandidáta v advokacii způsobem, v zákoně předepsaným (§ 1 písm. d), § 2 písm. b) adv. ř.). Má-li se dobře porozuměti obsahu a rozsahu tohoto výcviku, dlužno si uvědo-